

New York Times bestsellersorozat

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

ÉS AZ OLIMPOSZIAK

VI

COOL
SELECTION

AZ ISTENEK KELYHE

RICK RIORDAN

PERCIVAL
JACKSON

ÉS AZ OLIMPOSZIAK

AZ ISTENEK KELYHE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2025

I. A LEFOLYÓΠ TÁVΘΖΘΠ

Az a helyzet, hogy nem akartam visszamenni a gimibe. Reménykedtem, hogy apám majd csak ír egy levelet az illetékeseknek:

Kedves Ikszipszilon!

Kérem, örökre mentsek fel Percy Jacksont az iskolalátogatás alól, csak adják ki az érettségi bizonyítványát, és kész.

Kösz!

Poszeidón

Úgy éreztem, ennyit igazán megérdemelnék, miután tizenkét éves korom óta harcolok istenekkel és szörnyekkel. Megmentettem a világot... kábé háromszor? Vagy négyszer? Már nem is számolom. De nem is érdekes. Lassan már én sem emlékszem rá.

Most biztosan azt gondoljátok: *Hú! Egy görög isten fia vagy! Nem semmi!*

Őszintén? Félistennek lenni szívás. Aki mást állít, az valami küldetésre akar beszervezni.

Szóval az első tanítási nap reggelén ott tébláboltam a folyosón az új gimiben – már megint –, miután egy egész tanévem úszott el mágikus amnézia miatt (ne is kérdezzétek!). Egy rakás könyvet kellett magammal cipelnem, és fogalmam sem volt, hol lesz a

harmadik órám, ami melleleg angol lett volna. A matek és a biológia totál lezsibbasztott. Nem tudtam, kihúzom-e a nap végéig.

Ekkor recsegő hang szólalt meg a hangszóróból:

– *Percy Jackson jelentkezzen a pályaválasztási tanácsadónál!*

Legalább az az előnyöm megvolt, hogy itt még nem ismertek. Senki sem röhögött ki. Lazán megfordultam, és visszaballagtam az igazgatói szárnyba.

Az Alternatív Középiskola egy régi queensi általános iskola épületében kapott helyet. Ez gyerekméretű padokat jelentett, és öltözőszekrény híján az összes cuccodat magaddal kellett cipelned. Minden folyosón vidám részletek őrizték az iskola ifjúkori emlékeit: ujjal mázolt festékfoltok a falon, félig lemállott egyszerű matricák a tűzoltókészülékeken, a gyümölcslé és a korpás keksz kísérteties szaga.

Az AK mindenkit felvesz, akinek valami miatt muszáj befejeznie a középiskolai tanulmányait. Nem számít, hogy a javítóintézetből jössz-e, súlyos tanulási nehézségekkel küzdesz, vagy éppen séggel félisten vagy, akivel nagyon kitolt a sors. Ez volt az egyetlen iskola a New York-i körzetben, ahova végzősként vettek fel, és ahol jóváírták az összes kreditet, amit tizenegyedikben elvesztettem.

Mivel a sulihoz úszócsapat és olimpiai méretű medence is tartozott (gőzöm sincs, miért), a mostohaapám, Paul Blofis úgy gondolta, hogy jó választás lehet a számomra. Megígértem neki, hogy teszek egy próbát.

És a barátnőmnek, Annabethnek is. Az volt a terv, hogy időben leérettségizem, és akkor együtt mehetünk egyetemre. Nem akartam csalódást okozni. A gondolat, hogy Annabeth nélkülüm cuccol át Kaliforniába...

Megkerestem a pályaválasztási tanácsadó irodáját, ami régen az orvosi szoba lehetett. Ezt a falfestményből következtettem ki, ami egy szomorú lila békát ábrázolt lázmérővel a szájában.

– Mr. Jackson! Jöjjön be!

A nő megkerülte az íróasztalt, hogy kezet rázzon velem. Aztán észrevette, hogy egy háromezer kilós könyvkupacot szorongatok a hónom alatt.

– Azt tegye csak le nyugodtan – mondta. – Parancsoljon, foglaljon helyet!

Egy kék műanyag székre mutatott, ami kábé harminc centivel alacsonyabb volt a kelleténél. Leültem, és szemmagasságba kerültem az asztalon lévő cukorkásüveggel.

– Nos! – A tanácsadó sugárzó mosollyal nézett rám a kényelmesnek tűnő, felnőtt méretű székéből. A szeme csak elmosódottan látszott szódásüveg vastagságú szemüvege mögött. Ősz, csigákba göndörített haja osztrigaágyra emlékeztetett. – Hogy érzi magát?

– Kicsit alacsony ez a szék.

– Úgy értem, az iskolában.

– Hát, még csak két órám volt...

– Kitöltötte már a jelentkezési lapokat?

– Csak most jöttem.

– Pontosan! Már így is le vagyunk maradva!

A lila békára pillantottam, aki ugyanolyan szerencsétlennek tűnt, mint amilyenek abban a pillanatban én éreztem magam.

– Nézze, hölgyem...

– Szólítson Eudorának! – csicseregte a nő. – Lássuk csak, milyen prospektusaink vannak!

Kotorászni kezdett az asztalfiókban.

– Műszaki Egyetem. Bostoni Egyetem. New York-i Egyetem. Arizonai Állami Egyetem. Fordham Egyetem. Nem, nem, nem.

Le akartam állítani. Lüktetett a halántékom. Az ADHD-m úgy pattogott a bőröm alatt, mint az egymásnak ütköző biliárdgolyók. Gondolni sem bírtam a továbbtanulásra.

– Hölgyem, nagyon kedves öntől, hogy segíteni próbál – mondtam. – De nekem már van egy tervem. Ha valahogy átvészelem ezt az évet...

– Igen, az Új Római Egyetem – szólt közbe a nő, még mindig az írásztalfiókban matatva. – De a halandó kollégám arról nem adott prospektust.

Pattogni kezdett a fülem. A sós víz ízét éreztem a torkomban.

– A halandó kollégája?

A kezem a nadrágzsebemhez vándorolt, ahol kedvenc fegyveremet, a halált hozó golyóstollat tartottam. Nem ez lett volna az első eset, hogy meg kell védenem magam egy iskolai támadásban. Meglepődnétek, hogy a tanárok, adminisztrátorok és más iskolai alkalmazottak között hány álruhás szörnyeteg bujkál. Bár lehet, hogy ez köztudomású.

– Ki maga? – kérdeztem.

A nő kihúzta magát, és elmosolyodott.

– Már mondtam. Eudora vagyok.

Tüzetesen szemügyre vettem. Göndör haja *tényleg* osztrigaágy volt. A ruhája pedig úgy csillogott, mint a medúza hártájája.

Fura, mi mindenre képes a Köd. Néha még a folyton természetfölötti dolgokba botló félisteneknek is nagyon oda kell figyelniük, hogy különbséget tudjanak tenni az emberek és az istenek világa között. Különbén a Köd minden további nélkül átmaszkírozza a valóságot, amitől az ogrékat gyalogosoknak, az óriás drakónokat pedig metrószerelvényeknek látod. (És higgyétek el, nagyon kínos egy drakónra felszállni, amikor az éppen az Astoria Boulevard megállóban tombol.)

– Mit művelt az eredeti tanácsadóval? – kérdeztem.

Eudora fitymálón legyintett.

– Á, egy percig se aggódj miatta! Ő nem tudna segíteni neked Új Róma-ügyben. Ezért vagyok itt én!

Volt valami a hangjában, amitől... azt azért nem mondanám, hogy megnyugodtam, de legalább nem éreztem úgy, hogy veszélyben az életem. Bíztam benne, hogy ez az íz csak pályaválasztási tanácsadókat eszik.

A jelenléte is ismerős volt: a sós bizsergés az orromban, a nyomás a fülemben, mintha háromszáz méter mélyen lennék a víz alatt. Rájöttem, hogy egyszer már találkoztam egy hozzá hasonló lénnyel, tizenkét éves koromban, a Mississippi folyó fenekén.

– Te egy tengeri nimfa vagy – mondtam. – Egy néreisz.

– Talált, süllyedt, Percy – kuncogott Eudora. – Vagy talán driádnak néztél?

– Szóval... apám küldött?

Eudora úgy vonta fel a szemöldökét, mintha attól tartana, hogy kicsit lassú a felfogásom. Fura, de sokszor találkozom ezzel a pillantással.

– Igen, kedvesem. Poszeidón. Az apád. A főnököm. Nos, sajnálom, hogy nem találok a prospektust, de fejből tudom, hogy ha be akarsz kerülni az Új Római Egyetemre, a szokásos emberi követelményeknek kell megfelelned: tesztek, hivatalos bizonyítványok és friss pszichoedukációs szakvélemény. Ez nem jelenthet problémát.

– Nem?

Azok után, amin keresztülmentem, ez a kijelentés kicsit elharmarkodottnak hatott.

– De akad itt néhány, ööö... különleges felvételi követelmény is. A sós íz egyre erőteljesebb lett.

– Milyen különleges követelmény?

– Hallottál már az isteni ajánlólevelekről? – Úgy szuggerált, mintha nagyon szeretné, ha igennel felelnék.

– Nem – válaszoltam.

Eudora zavartan babrálta a cukrosüveget.

– Értem. Nos... Három levélre lesz szükséged. Három különböző istentől. De biztos vagyok benne, hogy egy ilyen tehetséges félisten...

– *Mi van?*

Eudora összerezzent.

– Vagy kereshetünk másik iskolát is. A felnőttképző tanfolyamok is egész hasznosak.

– Na, ne szórakozz velem!

A néreisz arca csillogni kezdett. Osztrigahajából sós lé csordogált.

Már bántam, hogy ráförmedtem. Hiszen ő nem tehetett semmiről. Tudtam, hogy csak apám utasításait követi. De ez kicsit sok volt nekem így hétfő reggel. Mondjuk, máskor is az lett volna. Mély levegőt vettem.

– Bocs! Csak... *muszáj* bekerülnöm az Új Rómaiba. Éveken át gályáztam az isteneknek. Nem küldhetnék el, mondjuk, e-mailben azokat az ajánlóíveket...?

Eudora összevonta a szemöldökét. A ruhájából most már megállás nélkül dőlt a tengervíz. Pocsolyába gyűlt a zöld járólapon, és egyre közelebb szivárgott a tankönyveimhez.

Felsóhajtottam.

– Huh! *Megint* küldetésre kell mennem, ugye?

– Nos, kedvesem, az egyetemi felvételi sosem könnyű, de azért jöttem, hogy segítsek...

– Van egy javaslatom – vágtam közbe. – Ha az *apám* komolyan segíteni akar, akkor mondja a szemembe, mit vár tőlem ahelyett, hogy veled végezteti el a piszkos munkát.

– Ó! Hát az...

– Elképzzelhetetlen – értettem egyet.

Eudora ijedten rezzent össze, amikor a haja (kagylófrizurája?) zümmögni kezdett. Először azt hittem, hogy egy elektromos

angolna akadt az osztrigaágyba, ám a néreisz egy kagylót emelt le a fejről.

– Elnézést! Ezt fel kell vennem.

A füléhez szorította a kagylót.

– Halló? Hát persze, főnök! Ööö... Igen, értem. Hogyne. Máris. Eudora az asztalra helyezte a kagylót, és úgy meredt rá, mintha attól félne, hogy újból megszólal.

– Apa? – találgattam.

Eudora kényszeredetten mosolygott. A sós vízes tócsa tovább terjeszkedett a padlón, eláztatta a tankönyveimet, és beszivárgott a cipőmbé.

– Azt mondja, igazad van – közölte velem Eudora. – És személyesen fogja elmagyarázni a dolgot. – A néreisz hangja nem sok jóval kecsesgött.

Próbáltam lazán viselkedni, mintha én nyertem volna a vitát, de apám meg én már jó ideje nem beszéltünk egymással. Az öreg csak akkor ráncigált le a víz alatti palotájába, amikor háború készülődött. Reménykedtem, hogy legalább egy hétig kihúzhatom még a suliban.

– Remek! Akkor... visszamehetek az osztályba?

– Szó sem lehet róla, kedvesem! Apád *most* akar látni.

Víz örvénylett a lábam körül. A járólapp repedezni kezdett, majd szertefoszlott.

– De ne aggódj! – ígérte Eudora. – Még találkozunk!

A székem alól eltűnt a padló, én pedig mennydörgő szörcsögés kíséretében zuhantam a lefolyóba.

2. APÁM BESEGÍT*

(*DE NEM IGAZIBÓL)

Akkor számítasz rutinos félistennek, amikor az iskoládból egyenesen az Atlanti-óceánba pottyansz, de már meg sem lepődsz a dolgon.

Nem küzdöttem az árral. A víz alatt is kapok levegőt, úgyhogy nem izgattam magam. Nyugodtan ültem a kék műanyag széken, miközben egy kétmillió hektoliteres cunami rakétasebességgel sodort végig Poszeidón magán-vízvezetékrendszerén. Mire ki-mondhattam volna, hogy *Hát, ez szívás*, úgy törtem fel a tengerfenékről, mintha egy puhatestű köpött volna ki.

Miután leüledett a homok, megpróbáltam betájolni magam. A tengerészösztönöm azt súgta, hogy úgy hatvanöt kilométerre délkeletre vagyok Long Island partjaitól, hatvan méter mélyen. Poszeidón fiának nem nagy cucc, de ti ne próbáljátok ki otthon! Száz méterrel előttem a kontinentális talapzat sötétségbe borult. És a szakadék szélén csillogó palota magasodott: Poszeidón nyári rezidenciája.

Apám szokás szerint lakásfelújított. Gondolom, ha halhatatlan vagy, idővel elunod, hogy évszázadokon át ugyanazt a pecót nézegeted. Poszeidón mindig átalakított, felújított, vagy bővített. Persze a mélytengeri építkezéseinél óriási segítséget jelentett, hogy nagyjából végtelen mennyiségű hatalommal és ingyen munkaerővel rendelkezik.

Egy kékbálna-pár egy panelház méretű márványoszlopot vontatott. A koralltéglák sorai közé pörölycápák kenték a habarcsot az uszonyaikkal meg a fejükkel. Sellők százai suhantak ide-oda. Mind élénksárga védősisakot viseltek, ami jól illett lámpásként világító szemükhöz.

Többen is integettek, amikor átúsztam a munkaterületen. Egy fényvisszaverő munkavédelmi mellényt viselő delfin lepacsizott velem.

Apám egy félkész óriásmedence mellett állt, ami a Hudson-kanyon szakadékára nézett. Nem értettem, minek az óriásmedence, ha már eleve a víz alatt laksz, de inkább nem firtattam a dolgot. Apám alapvetően jó fej, de csak addig, amíg fikázni nem kezded az ízlését.

Például a ruhák terén.

Néhány, általam ismert görög isten napi szinten változtatja a külsejét. Megtehetik, mivelhogy istenek. Poszeidón azonban leragadt egy konkrét stílusnál, ami ha másnál nem is, nála egész jól működött.

Ma gyűrött cargo rövidnadrágot viselt, ami színben tökéletesen passzolt a Crocs papucsához meg a zoknijához. Tábori pólója mintha a Lila és a Hello Kitty csapat paintball-háborújának kereszttüzebe került volna. Horgászkalapját forgó csalik szegélyezték. Erőtől duzzadó, mennyei bronzból készült háromágú szigonyának szűrős hegyei körül vadul kavargott a víz.

Sportos testalkata, rövidre nyírt fekete szakálla és göndör, mákos haja alapján úgy negyvenöt körülire saccolnád... amíg feléd nem fordul, és rád nem mosolyog. Mert akkor rögtön észreveszed cserzett arcát, ami olyan hepehupás, mint egy letarolt hegyoldal, meg a mélyzöld, melankolikus szemét, és rájössz, hogy a csávó idősebb, mint a legtöbb nemzet: hatalmas, ősi, és nem csak a víz-ozlop nyomja a vállát.

– Percy! – köszöntött.

– Csövi!

Rendszerint ilyen mély beszélgetéseket folytatunk.

Apám arcára ráfagyott a mosoly.

– Milyen az új sulí?

Már a nyelvemem volt, hogy öszvissz két órán vettem részt, mielőtt lehúztak volna a vécén, de visszafogtam magam.

– Idáig jónak tűnik.

Nem lehettem túl meggyőző, mert apám komoran vonta össze bozontos szemöldökét. Szinte láttam, ahogy az Atlanti-óceán partjainál viharfelhők képződnek, és hajók hanykolódnak a dühös hullámok tetején.

– Ha valami nem kóser, rájuk küldhetek egy szökőárat...

– Á, nem kell – vágtam közbe sietve. – Szóval mik ezek a felvételi ajánlólevelek?

Poszeidón felsóhajtott.

– Igen. Eudora magától ajánlkozott, hogy segít neked. Ő a tenger ajándékainak néreiszte. Igazi jótét lélek. De talán apránként kellett volna beadagolnia a hírt...

Más szóval: most apámnak kell megtennie, és ez nem tetszik neki.

Ha arra a következtetésre jutottatok, hogy Poszeidón „nem túl érdeklődő” szülő, akkor rátapintottatok a lényegre. Eleve csak középiskolás koromban lépett be az életembe, amikor (merő véletlenségből) rám szorult.

De most már egész jól kijövünk egymással. Tudom, hogy a maga módján szeret engem. De az isteneknek nehéz közel kerülniük a halandó utódaikhoz. Mi, félvérek kérészéletűnek számítunk az igazi istenekhez képest. Az ő szemükben olyanok vagyunk, mint a futóegerek. Akik hullanak, mint a legyek. Ráadásul Poszeidónnak rengeteg a dolga: az óceánokat igazgatja; olajfoltokkal,

hurrikánokkal és félnótás tengeri szörnyekkel viaskodik; átalakítja a kastélyait.

– Be akarok jutni az Új Római Egyetemre – mondtam. – Nem lehetne, hogy...?

Megmozgattam az ujjaimat, az isteni varázslatra utalva, ami egy csapásra megszüntethetné a gondjaimat. Nem mintha ez a módszer bármikor is bejött volna. Az istenek bajkeverésben sokkal ügyesebbek, mint a problémák megoldásában.

Poszeidón a szigonya hegyével fésülgette a bajuszát. Nem is értem, hogyhogy nem vágta meg magát.

– Sajnos – felelte – ragaszkodnom kell az ajánlólevelekhez. Az Olimposzi Tanács határozata értelmében egyedül így róhatod le az adósságodat.

A víz alatti kommunikáció bonyolult ügy. Részben bálnaének-szerű hűmmögésekből és kattogásokból, részben pedig a fejemben telepatikusan hallott hangokból kellett lefordítanom apám szavait, így nem lehettem biztos benne, hogy jól értettem-e, amit mondott.

– Nincs diákhitel – feleltem. – Még fel sem vettek.

– Nem a diákhitelre gondoltam – mondta Poszeidón. – Hanem a... létezésed miatti adósságra.

Elszorult a szívem.

– Mert a Nagy Triász egyikének a gyereke vagyok. A *te* gyereked.

Poszeidón a távolba meredt, mintha valami érdekfeszítő dolgot vett volna észre a mélyben. Már vártam, mikor kiált fel: *Azt nézd!*, hogy a pillanatnyi kavardást kihasználva felszívódjon.

Úgy hetven évvel ezelőtt a Nagy Triász – Zeusz, Poszeidón és Hádész – egyezséget kötött, hogy nem nemz több félistengyermekeket. Túl erősek és kiszámíthatatlanok lettünk. Nagy háborúkat robbantottunk ki, természeti katasztrófákat idéztünk elő, rossz

sitcomokat írtunk, meg ilyesmi. A Nagy Triász tagjai viszont, mivelhogy istenek, megtalálták a módját, hogy megszegjék a paktumot, de közben ne kerüljenek bajba. Velünk, a félvér gyerekeikkel vitették el a balhét.

– Azt hittem, ezen már túl vagyunk – dünnyögtem. – Segítettem legyőzni a titánokat...

– Tudom – felelte apám.

– Meg Gaiát és az óriásokat.

– Tudom.

– Meg...

– Fiam! – Apám éles hangjából arra a következtetésre jutottam, hogy jobb, ha inkább nem sorolom tovább a legnagyobb slágereimet. – Ha rajtam múlna, szíves örömet lemondanék erről a nevetéséges követelményről. De sajnos valaki – apám itt az égre pillantott, mivel a *valaki* igazából azt jelentette: *Zeusz, a korlátolt bátyám* – ragaszkodik a szabályokhoz. Soha nem szabadott volna megszületned, így elméletileg nem nyerhetsz felvételt az Új Római Egyetemre.

Nem hittem a fülemnek.

Közben meg mégis.

Már azt hittem, hogy kint vagyok a vízből, erre megint viszarángatnak. Úgy kell táncolnom, ahogy az olimposzi istenek füttyültek.

Ellazítottam az állkapcsomat, hogy ne csikorgassam a fogaimat.

– Szóval három ajánlólevél kell.

Poszeidón felderült.

– Zeusz huszonötöt akart. De én lefaragtam háromra.

Úgy nézett rám, mintha várna valamire.

– Kösz! – morogtam. – Gondolom, tőled hiába is kérnék ajánlást.

– Az apád vagyok. Nem lenne etikus.
– Ja, hova vezetne az?
– Örülök, hogy megértesz. Minden levélért cserébe új küldetést kell vállalnod. Mind a hármat a téli napfordulóval kezdődő jelentkezési határidő előtt kell teljesítened. Amikor egy isten megírja neked az ajánlólevelét, add oda Eudorának, és ő majd iktatja.

Próbáltam rájönni, kik azok az istenek, akik elnézőek lennének velem, és egyszerű küldetésekkel bíznának meg. Sok halhatatlannak segítettem az évek során. Az volt a tervem, hogy azokhoz az istenekhez fordulok, akik egyáltalán *emlékeznek* rá, hogy segítettem nekik, vagy ha arra nem is, legalább a nevemet megjegyezték.

– Hermészt fogom megkérni. És talán Artemiszt...?

– Nem te választod ki az isteneket. Nekik kell kiválasztaniuk téged. De nyugi! – Poszeidón roppant elégedett volt magával. – Vettem a bátorságot, és kitűztem a nevedet az olimposzi küldetéstáblára.

– Mi van?

Poszeidón csettintett egyet, mire egy neonsárga szórólap jelent meg a kezében. Egy hirdetés volt a fényképpel és ezzel a szöveggel:

PERCY JACKSON ELVÉGZI A KÜLDETÉST

(EGYETEMI AJÁNLÓLEVÉLÉRT CSERÉBE)

A szórólap alján sorakozó kis csíkokon a lakcímem szerepelt.

A fotó olyan volt, mintha a fürdőszobatüköröm belsejéből készítették volna, ami egy csomó nyugtalanító kérdést vetett fel. A hajam vizes volt. A szemem félig lecsukva. Egy fogkefe lógott ki a számból.

– Már kiraktad, ugye? – kérdeztem.

– Seperc alatt megvolt – biztosított Poszeidón. – A tengeri tündéreim az egész Olimposz-hegyet telelakátolták velem.

– Annyira...

– Hálás vagy nekem. Ugye? – Poszeidón keze a vállamra nehezedett. – Tudom. Azt is tudom, hogy nem számítottál erre a plusz akadályra, de gondold csak bele! Ha egyszer bekerülsz az egyetemre, aranyéleted lesz. A szörnyek ritkán vegzálják az idősebb félisteneket. Te és a barátnőd...

– Annabeth.

– Igen. Te és Annabeth élvezhetitek a jól megérdemelt pihenést.

Poszeidón kihúzta magát.

– A belsőépítész hív. Még mindig nem döntöttük el, hogy tengerzöld vagy akvamarinkék csempe legyen a fürdőszobában. Örültem, hogy láttalak, Percy. Sok sikert a küldetésekhez!

Apám a térkőhöz ütötte a háromágú szigonya végét. A padló szétnyílt, és az áramlat visszasodort az óceán fenekére, de ezúttal még egy műanyag széket sem kaptam, amire leülhettem volna.

3. SIRÁMAINK A KÜLDETÉSEKRŐL ÉS A DÍSZTÖKÖKRŐL

– **H**ogy *mi*?!
Annabeth és én a szobám előtti tűzlépcsőn ültünk, és a Száznegyedik utca fölött lógáztuk a lábunkat. Az elmúlt hetekben, ahogy a nyár a végéhez közeledett, a tűzlépcső lett a boldogság-zugunk. És mindazok ellenére, ami aznap történt, boldog voltam. Annabeth mellett nem lehet szomorkodni.

Részletesen beszámoltam az első tanítási napról: az óráról, a fejfájásról, a váratlan kirándulásról a tenger fenekére. Annabeth idegesen lóbálta a lábát, mintha a szúnyogokat vagy a bosszantó szélszellemeket akarná elhessegetni.

– Ez nevetséges! – dühöngött. – Talán rávehetem anyát, hogy írjon neked ajánlólevelet.

Annabeth anyukája Athéné volt, a bölcsesség istennője, így az ő ajánlólevele valószínűleg sokat nyomott volna a latban. Sajnos csak néhányszor találkoztunk, és Athéné akkor is úgy méregetett a szűrős szürke szemével, mintha nem akarná elhinni, hogy ilyen magamfajta lény egyáltalán létezhet.

– Anyukád nem kedvel engem – mondtam. – És Poszeidón ke-
rek percc megmondta, hogy *új* küldetéseket kell teljesítenem há-
rom isten megbízásából. És nekik kell felkérniük engem.

– Pfff!

– Hát ez az.

Annabeth a horizontra szegezte a tekintetét, mintha Yonkersben keresné a megoldást. Yonkersben vannak megoldások?

– Majd kitalálunk valamit – ígérte Annabeth. – Volt már rosszabb is.

Tetszett a magabiztossága. És igaza volt... Annyi mindenben mentünk már keresztül, nehéz volt elképzelni, hogy pont ez az ügy fogna ki rajtunk.

Időnként megkérdezik tőlem, jártam-e már valakivel Annabethen kívül, vagy megfordult-e már a fejemben, hogy mással is randizzak. Őszintén? A válaszom nem. Amikor már a Tartaroszt, a világegyetem legmélyebb, legborzalmasabb bugyrát is megjártatok együtt, hogy aztán élve és megerősödve jöjjetek ki onnan, nos, az egy olyan kapcsolat, amit semmi sem pótolhat. Jó, igaz, hogy még be sem töltöttem a tizennyolcat. De nincs más, aki annyira ismerne, aki jobban elviselne, aki olyan ügyesen tartaná bennem a lelket, mint Annabeth, és tudtam, hogy ő is ugyanezt mondaná rólam... mert ha csalódást okoznék neki, azt nagyon gyorsan a tudtomra adná.

– Talán kis küldetések lesznek – mondtam reménykedve. – Mondjuk, szombatonként szemetet szedni az autópályán, vagy valami ilyesmi. De ez az én ügyem, nem a tiéd. Nem akarlak be-
lerángatni.

– Hé! – Annabeth megfogta a kezemet. – Nem rángatsz bele semmibe. Segítek, hogy elvégezd a gimit, és bejussunk az egyetemre. Kerül, amibe kerül.

– Akkor megírod az esszéimet?

– Álmodozz csak!

Egy darabig csendben ültünk, a vállunk összeért. Mind a ketten ADHD-sok vagyunk, de én órákig ellettem volna így, az elégedettség mámorába süppedve, kiélvezve, hogy a délutáni napfény megcsillan Annabeth haján, és a pulzusunk egy ütemre lüktet.

Annabeth kék pólóján aranszínű felirat virított: SODNYC. Jó kis nyelvtörő, pedig csak a formatervező sulit jelentette, ahová Annabeth járt: School of Design, New York City.

Az előbb már megkérdeztem Annabethet, hogy telt az első napja. Rögtön mesélni kezdte, mit tanultak építészetből, és mi lesz az első komolyabb házija, de hirtelen elhallgatott.

– Minden rendben volt. És nálad mi újság?

Gondolom, sejtette, hogy velem több minden történt, és megoldandó problémám is akad bőven.

Ez rosszul érintett, nem azért, mert Annabeth tévedett, hanem mert nem akartam, hogy úgy érezze, elnyomom. A jótét lelkek folyton azt a látszatot akarják kelteni, hogy ők nem szorulnak mások segítségére.

Mire összeszedtem a bátorságomat, hogy másodszor is megkérdezzem Annabethtől, őt nem látogatták-e meg istenek vagy szörnyek napközben, hogy küldetésre hívják, anya kikurjantott a lakásból.

– Hahó! Főzünk valamit?

– Persze, Sally!

Annabeth felhúzta a lábát, és bemászott az ablakon. Annabeth nálam jobban csak anyának szeretett segíteni.

Amikor a konyhába értünk, Paul éppen fokhagymát aprított a kínaihoz. Azt a kötényt viselte, amit az egyik tanítványától kapott ajándékba. Egy idézet állt rajta: „A RECEPT OLYAN TÖRTÉNET, AMI EGY FINOM ÉTELLEL VÉGZŐDIK.” – PAT CONROY

Nem ismertem a szerzőt. Valami irodalmár lehetett, hiszen Paul irodalmat tanít. Az idézet ennek ellenére tetszett, mert szeretem a finom kajákat.

Annabeth felkapott egy kést.

– Ide a brokkolival!

Paul rávigyorgott. Mákos haja kicsit megnőtt és begöndörödött a nyáron, és csak kétnaponta borotválkozott, ami, anya szavaival élve, „kellemesen csibészes” külsőt kölcsönzött neki.

– Ezennel átengedem a vágódeszkát Athéné lányának – mondta enyhe meghajlással.

– Köszönöm, jó uram! – felelte Annabeth ugyanolyan ünneplésséggel.

Anya felnevetett.

– Imádlak titeket!

Paul rákacsintott anyára, aztán elfordult, hogy felizzítsa a wotot. Tavaly tavasz óta, amikor Annabeth Paul segítségét kérte valami lehetetlen irodalmi projekt kapcsán, totál belegyönyörödtek Shakespeare-be, és úgy társalogtak, mintha a *Macbeth*ből adnának elő jeleneteket.

– Percy – mondta anya –, megterítenél?

Igazából kérnie sem kellett, hiszen ez mindig is az én reszortom volt. Öt össze nem illő pasztellszínű tányér. Én mindig a kéket kaptam. Papírszalvéták. Villák. Poharak és egy kancsó csapvíz. Semmi extra.

Hálát adtam az égnek, hogy ilyen egyszerű rituálék is vannak az életemben, amiknek semmi közük a szörnyek elleni harchoz, az isteni jóslatokhoz vagy a halálközeli élményekhez az alvilág mélyén. Vacsorához teríteni talán unalmas feladat, de ha egy *perc* nyugtod sincs az életben, akkor az unalmas maga a gyönyör.

Anya megnézte a rizsfőzőt, majd egy tál pácolt tofut vett elő a hűtőből. Közben halkán dudorászott, azt hiszem, egy Nirvana-számot. *Come as You Are?* A sugárzó arca és a csillogó szeme arra utalt, hogy jó passzban van. Úgy mozgott, mintha lebegne, vagy mintha bármelyik pillanatban tánra perdülhetne. Örültem, hogy ilyen jókedvűnek látom.

Nagyon sokáig volt túlhajszolt, alulfoglalkoztatott anya, majd megszakadt a szíve a tenger istenével folytatott rövid viszonya után, és a tetejébe még értem, a félisten gyerekéért is aggódnia kellett, akit már hátulgombolós kora óta szörnyek üldöztek.

Paullal viszont jól megvoltak. És bár egy kicsit szomorú voltam, hogy pont most kell elhagynom a családi fészket, amikor a dolgok kezdenek jobbra fordulni, erről nem anya vagy Paul tehetett. Ők minden tőlük telhetőt megtettek, hogy bevonjanak a család életébe. És különben is *én* akartam egyetemre menni. Ha választanom kell Annabeth és... izé, *bármilyen más* között, egy pillanatig sem tétozárok.

Paul egy gerezd fokhagymát dobott a wokba, ami úgy sistergett és prüsszkölt, mint egy tüsszögő sárkány. (Igen, láttam már tüsszögő sárkányt.)

– Azt hiszem, készen állunk, milady.

– Jövök!

Annabeth az olajba dobta a zöldségkeveréket. Ekkor csengettek.

– Nyitom! – kiáltottam, és rohantam, hogy beengedjem a vacsoravendéget.

Amikor ajtót nyitottam, Grover Underwood egy gyümölcscsel teli kosarat nyomott a kezembe.

– Epret hoztam – mondta, és megremegett az orra. – Csak nem sült tofuszagot érzek?

– Neked is jó estét! – feleltem.

– Imádom a sült tofut!

Grover kikerült, és egyenesen a konyha felé vette az irányt, mert Grover tudja, mi a jó.

A legjobb barátom külseje a szokásosnál is vadabb volt, pedig már eleve egy szatírról beszélünk. A szarva és a göndör haja

versenyeztek, hogy melyikük növi túl a másikat. A szarv állt nyeresre, de nem sokkal. Grover kecskeszerű hátsó fele olyan bozontos lett, hogy a barátom már nadrágot sem vett, bár megnyugtatót, hogy a halandók a Kőd megszépítő varázslatának köszönhetően még mindig látják rajta a nadrágot. Ha valaki furcsán nézett rá, Grover csak annyit mondott, hogy „mackóban” van.

A szokásos narancssárga tábori pólóját viselte, és még mindig méretre készült teniszcipőbe rejtette patás lábát, mert a pata zajos, és a Kőd is nehezen fedti el. Kétlem, hogy a „mackó szteppcipőben” magyarázat sokaknál bejött volna.

Anya megölelte Grovert, és amikor a konyhapultra tettem az eperrel teli kosarat, ömlengeni kezdett:

– De jó illata van! Tökéletes desszert lesz belőle!

– A nyár utolsó termése – mélézott el Grover.

Szomorú mosollyal nézett rám, mintha azon merengene, hogy nekem is ez volt az utolsó nyaram a táborban. Miután a félistenek leérettségiznek – ha egyáltalán megérik az érettségit –, visszatérnek a hétköznapi életbe. A közvélekedés szerint addigra már kellőképpen megerősödünk ahhoz, hogy megvédjük magunkat, és a szörnyek békén hagynak minket, mert már nem számítunk könnyű célpontnak. Legalábbis elméletben.

– Már a tökszezonra készülünk – folytatta Grover sóhajtozva.
– Félreértés ne essék, szeretem a dísztököt, de az nem olyan ízletes.

Anya megveregette a vállát.

– Nyugodj meg, ez az eper nem fog kárba veszni.

A rizsfőző épp akkor csengetett, amikor Paul lekapcsolta a tűzhelyt, és még egyszer, utoljára megkeverte a gőzölgő wokot.

– Ki éhes?

Jobban esik az étel, ha olyan emberekkel ülsz egy asztalnál, akiket szeretsz. A mai napig emlékszem a közös evészetekre, amiket

a barátaimmal együtt rendeztünk az *Argó II.* hajókonyhájában, bár többnyire csak magunkba tömtünk egy kis gyorskaját két élet-halál harc között. Most, hogy itthon voltam, igyekeztem kiélvezni a közös vacsorákat.

A gyerekkorom jórészt azzal telt, hogy egyik bentlakásos iskolából a másikba hurcolkodtam, vagyis nálam kimaradtak a közös családi étkezések. Néhányszor hazamehettem ugyan, de anyám akkor még Bűdös Gabe felesége volt, így a közös vacsora gondolata nem tűnt különösebben vonzóknak. Gabe bűzénél csak a csámcsogása volt visszataszítóbb.

Anyá csak jót akart. Mindent elkövetett, hogy megvédjen engem, még Gabe-bel is hajlandó volt összebútorozni, hogy a bűz elrettentse a szörnyeket. És ami azt illeti... a hányatott múltam miatt csak még jobban örültem a mostani állapotnak.

Vacsora közben anyá könyvéről beszélgettünk. Évekig tartó álmodozás és küzdelem után tavasszal megjelent az első regénye. Nem sok pénzt keresett vele, de akkor is: egy kiadó fizetett a munkájáért! Anyá vegyes érzelmekkel várta a könyv megjelenését: a teljes elragadtatás és a zsigeri rettegés állapota között ingadozott.

Grover munkájáról is szó esett, aki a Párosujjú Patások Tanácsában dolgozott, és satírokat küldözgetett a világ minden tájára, hogy felmérjék a vadont ért katasztrófákat. A tanács bőven el volt látva megoldandó feladatokkal.

Végül beszámoltam Grovernek az első iskolai napomról és a három ajánlólevélről, amit az istenektől kell begyűjtenem.

Grover rémülten nézett rám, de gyorsan összeszedte magát. Kiagyenesedett, és lesöpörte a rizsszemeket a kecskeszakálláról.

– Ha küldetésre mentek, természetesen én is csatlakozom!

Igyekeztem nem mutatni, de a lelkem mélyén irtóra megkönynyebbültem.

– Grover, nem muszáj...

– Ne viccelj! – Grover vigyorogva nézett Annabethre. – Vadi-új küldetések hármában? Mint a régi szép időkben? Mi vagyunk a három testőr!

– A pindúr pandúrok – kontrázott Annabeth.

– Shrek, Fiona és Szamár – nyögtem be.

– Várjunk csak! – akadékoskodott Grover.

– Részemről rendben – jelentette ki Annabeth.

Paul felemelte a poharát.

– A szörnyeknek pislogni sem lesz idejük. De azért csak óvatosan!

– Á, sima ügy! – legyintett Grover, bár a bal szeme erősen rángott. – Amúgy az istenek között elég lassan terjednek a hírek. Valószínűleg hetekbe telik, mire beérkezik az első megkeresés!